

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 marca 2017 r.,
sprawy **A.L.**,
skazanego z art. 197 § 3 pkt 3 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...],
z dnia 20 października 2016 r., sygn. akt II AKa .../16,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w [...],
z dnia 28 czerwca 2016 r., sygn. akt II K 35/15,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. C. – Kancelaria Adwokacka – kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) – w tym 23 % podatku VAT – tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w [...] z dnia 28 czerwca 2016 r., sygn. akt II K .../15, A. L. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 197 § 3 pkt 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 20 października 2016 r., sygn. akt II AKa .../16, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego A.L., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w [...].

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] wniósł obrońca skazanego A.L., podnosząc zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k., art. 186 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., a także zarzut rażącej niewspółmierności kary.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o „uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi”.

Prokurator Prokuratury Regionalnej w [...] w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego A.L. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia służy eliminacji prawomocnych orzeczeń sądowych, które ze względu na doniosłość wadliwości, jaką są obarczone, nie mogą ostać się i funkcjonować w obrocie prawnym. Podnoszone w kasacji zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, lecz na tyle istotne i rażące naruszenia prawa, do jakich doszło w postępowaniu odwoławczym, że w konsekwencji mogły one mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu II instancji. Niedopuszczalne jest natomiast podnoszenie w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wprost zarzutów pod adresem orzeczenia Sądu I instancji.

Wywiedziona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna zmierzała do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji i zaakceptowanej w pełni przez Sąd odwoławczy oceny materiału dowodowego oraz poczynionych

ustaleń faktycznych. W szczególności wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja nie zawiera takich zarzutów procesowych, które mogłyby wskazywać, iż Sąd odwoławczy przy rozpoznaniu apelacji naruszył treść art. 433 § 2 k.p.k., czy też art. 457 § 3 k.p.k. O ile bowiem obrońca podnosi zarzut naruszenia tych przepisów (prawdopodobnie przez niedopatrzenie powołując § 2 a nie § 3 art. 457 k.p.k.), to jednak jego uzasadnienie sprowadza się do subiektywnego twierdzenia, że „uzasadnienie wyroku Sądu II instancji jest niezwykle ogólnikowe i pobieżne”. Twierdzenie to nie znajduje jednak potwierdzenia w aktach sprawy, albowiem lektura uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego prowadzi do wniosku, że Sąd ten zastosował się do nakazu z art. 433 § 2 k.p.k., i rozpoznał, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał, dlaczego uznał zarzuty podniesione w apelacji za niezasadne.

Pozostałe zarzuty kasacji dotyczą wprost wyroku Sądu I instancji, a autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia stara się doprowadzić do poddania ocenie przez Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy. Co więcej, zarzuty te zostały już podniesione w apelacji od wyroku Sądu I instancji, a Sąd odwoławczy – o czym była już mowa – w trafny i wyczerpujący sposób odniósł się do nich na kartach pisemnych motywów wyroku.

Jeżeli chodzi bowiem o zarzut z pkt I kasacji, w którym podjęto próbę wykazania błędności decyzji Sądu I instancji o oddaleniu wniosku dowodowego o powołanie zespołu biegłych celem zbadania pokrzywdzonej, to zarzut ten stanowi powielenie zarzutu z pkt 4.2 apelacji. Do zarzutu tego Sąd Apelacyjny odniósł się na k. 444-445 akt sprawy, a zawarta na tych kartach argumentacja jest pozbawiona błędu. W toku postępowania uzyskano bowiem opinie biegłych sądowych z zakresu psychologii (A. P. i W. G.), a skoro opinie te obdarzone zostały walorem wiarygodności to nie było podstaw do dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii biegłych.

Odnosząc się natomiast do zarzutu naruszenia art. 186 k.p.k. to zauważyć należy, że zarzut ten stanowi wierne odzwierciedlenie zarzutu z pkt 3 apelacji, do którego Sąd Apelacyjny odniósł się już na k. 443v-444 akt sprawy. Nie powielając zatem motywów Sądu odwoławczego, wskazać jedynie należy, że pokrzywdzona została pouczone o prawie do odmowy składania zeznań, z którego nie skorzystała

(k. 178), a jednocześnie nie zachodziła konieczność, by w przedmiocie tego uprawnienia wypowiedziała się w toku postępowania sądowego. Nie sposób także nie zauważyć, że w toku całego postępowania obrońca nie składał wniosku o ponowne przesłuchanie pokrzywdzonej.

Podnoszone w pkt III kasacji zarzuty naruszenia art. 7 i 410 k.p.k. również zostały podniesione w apelacji. Podnosząc obecnie ten zarzut obrońca zdaje się podejmować oczywiście nieskuteczną próbę, by oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonych A. L. oraz I. L., a także świadka I. S. dokonał obecnie Sąd Najwyższy. W tym zakresie ponownie należy odesłać do lektury k. 444 - 445v akt sprawy, na których to kartach wyczerpująco odniesiono się do zastrzeżeń obrońcy w tym zakresie. W tym miejscu przypomnieć natomiast należy, że nie stanowi naruszenia art. 410 k.p.k. dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych (*zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2015 r., III KK 70/15, LEX nr 1758785*). Jeżeli chodzi natomiast o zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.p.k., to może on być bezpośrednio stawiany wyrokowi Sądu odwoławczego tylko wtedy, gdy Sąd ten prowadził postępowanie dowodowe, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca albo wydał orzeczenie o charakterze reformatoryjnym, a zatem gdy zmienił wyrok Sądu I instancji dokonując oceny dowodów odmiennej od tej, która legła u podstawy faktycznej wyroku tego Sądu. W realiach niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny nie dokonywał natomiast żadnej zmiany ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, który dokonał prawidłowej oceny wszystkich zebranych w sprawie dowodów i wyciągnął z niej trafne wnioski.

Poza zakresem rozpoznania pozostał natomiast zarzut z pkt V kasacji, skoro obrońca wprost zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec A.L. kary, który to zarzut jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalny (art. 523 § 1 k.p.k.).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty obrońcy skazanego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym zwolnił skazanego od kosztów sądowych

postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążył Skarb Państwa.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 17 ust. 3 pkt 2 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (*tekst jedn.: Dz.U. poz. 1714*).

kc